

L'exorcista anònim

Dc, 26/09/2018 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

El fragment de l'evangeli de Marc que llegim aquest diumenge (9,38-43.45.47-48) té l'atractiu d'evidenciar una situació molt repetida al llarg del temps. Què passa quan un que va per lliure obté amb la seva activitat resultats més exitosos que no pas obtenen els qui pertanyen a un grup oficial, estructurat i organitzat? Habitualment la reacció és impedir-ho o desprestigiar l'altre.

Marc planteja la qüestió descrivint el conflicte entre el grup de Joan, fill del Zebedeu i un exorcista anònim, representant d'un grup -comunitat que opera al marge del grup oficial de seguidors de Jesús. El grup de Joan és un grup ben delimitat, se sap bé qui n'és i qui no n'és, pretén tenir el control sobre els exorcismes de Jesús i no té cap mirament amb els que li són contraris (hem mirat d'impedir-ho v. 38). El grup viu un estat de frustració per no haver sabut treure un esperit dolent d'un noi (Mc 9,18).

L'exorcista anònim podria pertànyer a algun grup de galileus que senten admiració per Jesús a qui veuen com un profeta, un savi, un guaridor i amic dels pobres i marginats. Aquest grup no s'integra en el grup de Joan ni s'organitza al seu estil.

Joan no s'oposa a que hi hagi altres exorcistes, el que no admet és que aquests es valguin del nom de Jesús perquè considera que aquest nom és de la seva propietat. Al moment en que Joan vol organitzar-se com a moviment excloent amb una direcció unificada sorgeixen grups que rebutgen aquesta incipient organització; es senten vinculats a Jesús però no formen part de la comunitat oficial.

Jesús no desautoritza el grup de Joan: "No li ho impediu.... qui no està contra nosaltres està amb nosaltres" (vv. 39-40). El que Jesús demana és que el grup sigui el suficientment obert per considerar com de la pròpia comunitat aquells que, sintonitzant amb el projecte de Jesús, exerceixen una tasca alliberadora de la persona humana.

A l'actitud prepotent d'impedir per la força l'acció de l'exorcista anònim s'hi contraposa l'acció senzilla de donar un got d'aigua i a aquesta, a la vegada, s'hi contraposa l'escàndol. Escandalitzar vol dir posar entrebancs en el camí dels més petits, dels més dèbils amb el propòsit de fer-los caure. Jesús es mostra molt enèrgic amb els qui són causa d'escàndol i s'adreça als qui escandalitzen a fi que reflexionin i es disposin a canviar tallant-se tot allò que origina i encamina a l'escàndol. L'energia de les paraules de Jesús es nota per la triple advertència. El qui vol deixar d'escandalitzar ha d'estar disposat a canviar en tres àrees fonamentals de la vida humana: l'actuació (la mà), el caminar (el peu) i el conèixer o desitjar (l'ull).

La mà és símbol aquí de l'activitat humana (projectes ,negocis). Amb la mà fem coses bones i coses dolentes, permet actuar amb llibertat. Si l'actuar és causa que altres caiguin, cal un canvi radical.

El peu està relacionat amb el caminar i el fer camí és símbol d'un estil determinat de vida. Cal fer el camí del Regne, el camí de Jesús cap a la creu. Si el mal caminar fa que d'altres es desviïn, cal reorientar immediatament la direcció. Si tenim en

compte l'esquema quiàstic segons el qual el que està al mig és el més important, caminar en tant que orientació de la vida serà la més important de les tres coses.

L'ull és símbol de coneixement i de desig. No conèixer el que cal saber o no desitjar el que es convenient pot perjudicar als altres, cal un nou enfocament. Pel que fa al càstig, Jesús no s'estalvia la duresa del llenguatge apocalíptic, més quan es tracta de la defensa del dèbil

Diumenge 26 durant l'any. 30 de Setembre de 2018.